

[A. M. Hansen.]

være ensbetydende med, at Sukkerprisen maa forhøjes. Derfor spørger jeg Partiet Venstre, om de i den Situation, vi befinder os i, vil være med til at yde Sukkerroedyrkerne fuld Tantième ud fra den Betragtning, at de saa vil være villige til at forhøje Sukkerprisen, hvis det vil være nødvendigt.

Jeg kan meget godt forstaa, at Sukkerroedyrkerne ønsker at faa det Tilskud til deres Tantième. Det, de har bedt om, vil andrage en 12—13 Kr. pr. Tønde Land. Men jeg tror ogsaa, at det store Flertal af Sukkerroedyrkerne har det Syn paa Sagen, at de siger: Naar vi ved, at de Penge, der ligger i Sukkerfonden, vil komme os til gode, hvis Tiderne bliver vanskelige, saa vil vi ogsaa akkviescere ved dette Løfte og føle os tilfredse med den Afgørelse, der er truffet. Ud fra de Forudsætninger er det, at jeg maa modsætte mig det af Bondepartiet stillede Forslag.

Aksel Larsen: Jeg har kun en ganske kort Bemærkning at fremsætte vedrørende Sukkerordningen. Denne er foranlediget af, at en af Folketingets større og finere Demagoger uden for denne Sal har fremsat den Paastand, at Kommunisterne er begejstrede Tilhængere af den indirekte Beskatning og ikke mindst af Afgift paa dansk Sukker. Saaledes foranlediget ønsker jeg at sige, at det kun skyldtes Tilfældighed, at jeg ikke var i Stand til at tage Ordet allerede ved første Behandling, men at vi ikke siden i Fjor er blevet Tilhængere af nogen Slags indirekte Beskatning.

Hvad vor Stilling til Sukkerordningen angaar, da har jeg redegjort for den saa mange Gange og gjort det saa udførligt, saa jeg tror, at Tvivl er umulig for tænkende Mennesker, og jeg henviser i saa Henseende til mine Udtalelser og de Forslag, jeg stillede, da Sukkerordningens Forlængelse var til Behandling i Fjor. Vi er af den Opfattelse, at Sukkerordningen er en Unødvendighed, og hvis man vilde ophæve de indirekte Skatter og Afgifter paa Sukkeret, der tilsammen giver Staten over 30 Mill. Kr. om Aaret, kunde Roeavlerne nok faa en ordentlig Pris for Roerne, samtidig med at den Pris, som Forbrugerne skal betale for Sukkeret, kunde sættes betydeligt ned. Vi er endvidere af den Mening, at hele Forholdet vilde blive endnu bedre for de 3 Parter: Sukkeravlerne, Arbejderne og Forbrugerne, hvis den overflødige Fjerdepart, nemlig Sukkerfabrikkernes Aktionærer, blev sat ud af Spillet, og dette kunde gøres ved Gennemførelse af det gode gamle socialdemokratiske

Forslag om Sukkerfabrikkernes Socialisering. Dette er fortsat vor Stilling til Sukkerordningen, og det vil jeg erindre om.

Hvad det stillede Ændringsforslag angaar, agter vi ikke at blande os i Afgørelsen deraf.

Ministeren for Handel, Industri og Søfart (Kjærbøl): Jeg takker Udvalget for dets Tilslutning til Lovforslaget og skal med Henblik paa de Udtalelser, der igen i Dag er faldet om Tantièmen, henvise til, hvad jeg har sagt ved Forslagets første Behandling. Dog finder jeg Anledning til at sige til det ærede Medlem Hr. Grønning, at jeg ikke har sagt, at Sukkerfondens Penge er Landbrugernes. Jeg har sagt, at de Penge, der ligger i Sukkerfonden, ikke, hvad der undertiden er blevet sagt, er Statens Penge, men at det er Dyrkernes og Fabrikkernes Penge, det er Sukkerordningens Penge. Dette har jeg sagt for at undgaa Misforstaaelse og vil gerne præcisere det her igen.

Valdemar Thomsen: Udtalelserne af de ærede Medlemmer Hr. Clausager og Hr. Grønning overrasker mig ikke saa lidt. Jeg var ikke klogere, end at de ærede Medlemmer ligesom min Gruppe var af den Anskuelse, at det kun var rimeligt, at Sukkerroedyrkerne fik den sædvanlige Efterbetaling, og jeg havde ærlig talt tænkt mig, at de paagældende Medlemmer i Udvalget vilde have stillet Forslag derom. Det blev ikke Tilfældet, og derfor har vi naturligvis, kan jeg sige, taget Initiativet. Vi har gjort det ud fra den Betragtning, at de enkelte Grene inden for Landbruget, saa vidt muligt, maa gøres rentable, og naar man ikke vil, som vi ønsker, gøre det gennem Valutaens Tilpasning, og gennem en dybtgaaende Rentesenkning, er vi desværre henvist til at opnaa det bedst mulige gennem de Ordninger og gennem de Lapperier, som Systemet tillader. Hvor er det i Grunden betegnende, at Rigsdagen den ene Dag smider Penge ud i Kalvebod Strand og i Vesterhavet, havde jeg nær sagt, og dertil bevilger Beløb op til 20 Mill. Kr. og samtidig bevilger 17 Mill. Kr. til Tjenestemændene, og saa den næste Dag nægter Udbetaling af nogle faa Øre pr. Dobbeltcentner Sukkerroer, Penge, som er til Stede, og som de paagældende Landmænd bestemt har regnet med at faa. Det er betegnende, men beskæmmende.

Ved Samtale med Landmænd saavel paa Lolland-Falster som i andre sukkerroedyrkende Egne, har jeg faaet Indtryk af, at netop som den økonomiske Situation for Landbruget tegner sig i Øjeblikket paa